

Nr 3

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om fortsatt giltighet av lagen den 21 mars 1952 (nr 98) med särskilda bestämmelser om tvångsmedel i vissa brottmål.

Genom en den 13 december 1957 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 6, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t under återopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll föreslagit riksdagen att antaga följande vid propositionen fogade förslag till

Lag

om fortsatt giltighet av lagen den 21 mars 1952 (nr 98) med särskilda bestämmelser om tvångsmedel i vissa brottmål

Härigenom förordnas, att lagen den 21 mars 1952 med särskilda bestämmelser om tvångsmedel i vissa brottmål, vilken enligt lag den 8 mars 1957 (nr 44) gäller till och med den 30 juni 1958, skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1960.

På förslag av Kungl. Maj:t (prop. nr 22) antog 1952 års riksdag (första lagutskottets utl. nr 6, riksdagens skrivelse nr 60) en lag med särskilda bestämmelser om tvångsmedel i vissa brottmål. Lagen, som utfärdades den 21 mars 1952, ger vidgade möjligheter att utnyttja tvångsmedel vid förundersökning angående spioneri, sabotage och vissa andra brott mot rikets säkerhet. Den är utformad såsom tilläggs- och undantagsbestämmelser till rättegångsbalken, vars regler är tillämpliga i den mån särbestämmelser ej meddelats. Innebörden av lagen är i huvudsak, att möjligheter givits till en viss förlängning av anhållningstiden samt att på vissa punkter en komplettering gjorts av bestämmelserna i 27 kap. rättegångsbalken om beslag och telefonavlyssning. Beslut om förlängning av anhållningstiden meddelas av justitiekanslern. I övrigt är tillämpningen av de särskilda tvångsmedelsbestämmelserna underkastad domstols kontroll.

Lagen är tidsbegränsad. Dess giltighetstid, som ursprungligen utgick den 30 juni 1953, har sedermera förlängts för ett år i sänder, senast genom lag den 8 mars 1957 (nr 44) för tiden till och med den 30 juni 1958.

Föredragande departementschefen, statsrådet Lindell, har vid lagrådsremissen anfört följande:

»Det utrikespolitiska läget är fortfarande sådant att behov av lagen föreligger. Lagens giltighetstid torde därför böra ytterligare förlängas, denna gång lämpligen på två år. Att nu vidtaga några ändringar i lagen synes ej påkallat. Jag förordar således att lagen oförändrad får gälla till och med den 30 juni 1960.»

Lagrådet har lämnat förslaget utan erinran.

Utskottet. Utskottet har icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag och får alltså hemställa,
att förevarande proposition, nr 6, måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 5 februari 1958

På första lagutskottets vägnar:

OLOV RYLANDER

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från första kammaren: herrar Branting, Lindblom, Lodenius, Birke, fru Gärde Widemar, herrar Erik Svedberg, Magnusson och Mogård;

från andra kammaren: herr Rylander, fru Johansson, fru Boman, herrar Onsjö, Fröding, fru Löfqvist, herrar Lundqvist och Eliasson i Stockholm.